

родътъ, който билъ изморенъ отъ дългитѣ войни, се зарадвалъ, и доволенъ се прибралъ по домоветѣ си.

Едничкъъ недоволенъ отъ изхода на войната останалъ само мждриятъ планинецъ. Недоволството му избухнало въ гнѣвъ; той слѣзълъ отъ планината и открито започналъ да напада царь Симеона за неговата слабостъ да се откаже отъ Цариградъ, отъ ключоветѣ на свѣта, отъ Бѣлото море. Гласътъ на планинеца се понесълъ надлъжъ и наширь изъ българската земя. Народътъ започналъ да разбира грѣшката на великия царь и занегодувалъ.

Скоро до ушитѣ на царя достигнала вестъта за мждрия планинецъ, който говорѣлъ на народа и искалъ да се покаже по-мждъръ и отъ най-мждрия отъ царетѣ — отъ великия Симеонъ. Царьтъ билъ много строгъ къмъ подстрекателитѣ и бунтовницитѣ, затова, щомъ се научилъ за дързостъта на планинеца, яхналъ охранения си жребецъ и отишелъ да го дири. Намѣрилъ го да почива въ планинската си папратова колиба. Блестящата и въоръжена царска свита изпълнила гората, а самъ царь Симеонъ спрѣлъ предъ входа на колибата, слѣзълъ отъ жребеца, измъкналъ тежкия си мечъ и го дигналъ надъ главата си. Слънцето, което почивало предъ колибата на мждреца, се събудило отъ дрѣмката си, уплашило се и се разпилѣло на роякъ искри — така сияйно грѣйнавали скжпоценнитѣ камъни по дрѣжката на царския мечъ.

На входа на колибата се показалъ планинецътъ. Щомъ забелязалъ гордостъта и богатитѣ дрехи на неочаквания гостъ, той се усмихналъ приветливо, пристѣпилъ къмъ него, изгледалъ го, ни дума не му продумалъ. Очитѣ му, като две точки, заиграли по лицето на царь Симеона и го смутили. Но гордостъта на царя толкова много се засегнала, че той подхвърлилъ мечъ си въ въздуха, срѣчно го уловилъ и казалъ: